

Arrest

nr. 108 966 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Meral KALIN, die loco advocaat Maxwell OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Brecht HEIRMAN, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, verklaarde zich vluchteling op 23 januari 2013. De Eurodacdatabank gaf op 23 januari 2013 te kennen dat de verzoekende partij reeds eerder een asielaanvraag had ingediend in Oostenrijk. Op 31 januari 2013 hebben de Oostenrijkse autoriteiten expliciet ingestemd met de vraag tot terugname van 29 januari 2013. Derhalve werd op 6 maart 2013 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) (alias AT: (...)) geboren te (...)”

van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene vroeg op 23.01.2013 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn in "Chahr Bagh" op 05.03.1984.

Uit het Eurodacverslag van 23.01.2013 blijkt dat betrokkene in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd en de Oostenrijkse autoriteiten hebben op datum van 31.01.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.01.2013 dat dit zijn tweede asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel aanvraagde in Oostenrijk. Betrokkene verklaarde dat hij in december 2011 Afghanistan verlaten zou hebben per vliegtuig naar Turkije. Vanuit Turkije zou betrokkene te voet en per boot naar Griekenland gereisd zijn waar hij gedurende twee dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene vanuit Griekenland het vliegtuig naar Oostenrijk genomen hebben waar hij gedurende twee maanden verbleven zou hebben. Betrokkene stelt dat hij in het opvangcentrum van "terrais Kirchen" verbleef. Betrokkene stelt dat hij in Oostenrijk geen asiel aanvraagde en dat enkel zijn vingerafdrukken genomen werden op 13.03.2012. Vervolgens zou betrokkene per trein via Italië en Frankrijk naar België zijn gereisd waar hij asiel aanvraagde in de zomer van juli 2012. Betrokkene verklaarde dat hij in de zomer van 2012 door België gerepatriëerd werd naar Oostenrijk waar hij één dag verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per trein naar België zijn teruggekeerd waar hij de volgende dag zou zijn aangekomen en vervolgens op 23.01.2013 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben.

Rekening houdende met de vaststelling dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een eerste keer asiel aanvraagde in België op 04.05.2012 en dat betrokkene voor wat betreft deze asielaanvraag in het kader van de Dublin-II-Verordening op 21.08.2012 werd overgedragen aan de Oostenrijkse autoriteiten aangezien zij de verantwoordelijke Lid-Staat waren voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en rekening houdende dat betrokkene zich na zijn overdracht aan de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten op 23.01.2013 opnieuw aanbood bij de Belgische autoriteiten in het kader van een asielverzoek, werd rekening houdende met de informatie aanwezig in het administratief dossier van betrokkene en de resultaten uit het Eurodacverslag van 23.01.2013 voor betrokkene op 29.01.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 31.01.2013 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 13 van de Dublin-II-Verordening. De Oostenrijkse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 31.01.2013 eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Oostenrijk bekend staat onder de gegevens van N(...) A(...) met geboortedata 26.08.1994 en 04.06.1995.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Oostenrijk, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen dergelijke redenen heeft die een verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk zouden kunnen rechtvaardigen (DVZ, vraag 40). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Oostenrijkse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van

eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Oostenrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – Austria & Country Reports on Human Rights Practices for 2011 – AUSTRIA ; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2012) kan bovendien niet worden opgemaakt dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De Oostenrijkse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Betrokkene verklaarde bij de vraag waarom hij precies specifiek in België asiel wilde aanvragen dat zijn oom in België woonachtig is (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring om specifiek in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf meerderjarig is en derhalve geen deel uitmaakt van het gezin van zijn oom die in België zou wonen, zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat hij goed en gezond is (DVZ, vraag 39). In het administratief dossier van betrokkene zijn derhalve geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Oostenrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Oostenrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 4, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13 van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten in Oostenrijk...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift in een eerste middel de schending aan van artikel 13 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening). Na citering van het voornoemd artikel, stelt de verzoekende partij dat zij naar België kwam en voor het eerst asiel aanvraagde in België, dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk en evenmin een visum van Oostenrijk heeft aangevraagd of gekregen. Zij vervolgt dat de

bestreden beslissing geen objectief element bevat waaruit blijkt dat zij in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd, dat de bestreden beslissing evenmin een objectief element bevat waaruit blijkt dat zij een visum in Oostenrijk heeft aangevraagd of gekregen. Zij vervolgt dat aangezien zij voor het eerst in België asiel heeft aangevraagd en dat er geen objectief element is waaruit blijkt dat zij in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd of een visum in Oostenrijk heeft verkregen, België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening.

2.1.2. De verzoekende partij gaat voorbij aan het feit dat er wel degelijk een lidstaat kan aangeduid worden die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek, met name Oostenrijk. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het EURODAC-verslag van 23 januari 2013 en het terugnameverzoek van 29 januari 2013, blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij beweert, reeds in Oostenrijk een asielaanvraag heeft ingediend en dat haar vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk op 13 maart 2012. Een schending van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Na het citeren van de preambule van de voormelde bepaling alsook het citeren van de voormelde bepaling zelf, betoogt de verzoekende partij dat alvorens de verwerende partij aan de Oostenrijkse autoriteiten vroeg om haar over te nemen de fundamentele vraag dient gesteld te worden of de Belgische staat in de absolute onmogelijkheid is de asielaanvraag te behandelen. De verzoekende partij voert aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij reeds naar Oostenrijk werd gerepatrieerd alwaar de Oostenrijkse autoriteiten weigerden hulp te geven aan haar en waarna zij noodgedwongen diende naar België terug te keren. Zij meent dat de bestreden beslissing niet ontkent dat zij in Oostenrijk niet geholpen werd. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule. Zij vervolgt dat de Belgische staat niet in de absolute onmogelijkheid is om de asielaanvraag te behandelen en dat zij evenmin in de absolute onmogelijkheid is om geen toepassing te willen maken van de soevereiniteitsclausule. Zij meent dat gezien zij in Oostenrijk geen asielaanvraag ingediend heeft en gezien het reële risico dat zij vanuit Oostenrijk naar Afghanistan zou gerepatrieerd worden, de verwerende partij hiermee rekening dient te houden en de soevereiniteitsclausule dient toe te passen. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing geen garantie voorziet dat zij niet naar Afghanistan zal worden teruggeleid.

2.2.2. Met betrekking tot het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, dient opgemerkt te worden dat dit artikel luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Met betrekking tot het standpunt van de verzoekende partij dat de verwerende partij op basis van artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening had moeten beslissen om haar asielaanvraag door de Belgische asielinstanties te laten behandelen, moet worden benadrukt dat in casu op de verwerende partij geen verplichting rust om af te wijken van de bevoegdheidsregels die zijn vervat in de Dublin-II-Verordening en dat zij heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen reden bestaat om af te wijken van deze regels, met name omdat met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa de verzoekende partij verklaarde dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37) alsook dat de verzoekende partij verklaarde bij de vraag waarom zij precies specifiek in België asiel wilde aanvragen dat haar oom in België woonachtig is (DVZ, vraag 38), waarbij wordt opgemerkt dat betrokkene zelf meerderjarig is en derhalve geen deel uitmaakt van het gezin van zijn oom die in België zou wonen, zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in artikel 2.1 van de Dublin-II-Verordening, zodat op basis van de voorgaande informatie een behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde is. Tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 januari 2013 gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde verzoekster dat zij goed en gezond is (DVZ, vraag 39) en met betrekking

tot de vraag of er redenen zijn in verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling in de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Oostenrijk, die een verzet tegen de overdracht naar deze verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, de verzoekende partij geen redenen opgaf (DVZ, vraag 40).

Geen van deze motieven wordt door de verzoekende partij betwist, laat staan ontkracht.

De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening op zich geen verplichting voor een lidstaat kan worden afgeleid om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Doch, in casu wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft ingediend dat zij door de Oostenrijkse autoriteiten zal worden teruggestuurd naar Afghanistan of dat de Oostenrijkse autoriteiten afgewezen Afghaanse asielzoekers zonder meer naar Afghanistan repatriëren. De argumentatie van de verzoekende partij dat Oostenrijk haar geen hulp heeft geboden, betreft een loutere bewering die zij niet aannemelijk maakt of staat. In tegendeel, uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 januari 2013 (DVZ, vraag 22), blijkt dat de verzoekende partij de eerste maal in Oostenrijk verbleef in een opvangcentrum en dat zij de tweede maal, na repatriëring door België, slechts één dag in Oostenrijk is gebleven voor haar terugkeer naar België. De verzoekende partij verkoos dus zelf, bij haar terugkeer naar Oostenrijk, om geen beroep te doen op 'hulp' in Oostenrijk, zodat ze niet dienstig kan voorhouden dat haar geen hulp werd geboden. Bovendien dient de Raad vast te stellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verzoekende partij in Oostenrijk geen 'hulp' kreeg.

Het feit dat de verzoekende partij niet akkoord gaat met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 33 van de Conventie van Genève. Na het citeren van artikel 33 van de Conventie van Genève, duidt de verzoekende partij op rechtsleer en besluit dat de tekst aantoonde dat de auteurs het eens zijn dat de toepassing van voormeld artikel niet beperkt is tot enkel zij die als vluchteling erkend zijn, dat de stelling dat artikel 33 van de Conventie van Genève enkel van toepassing is op erkende vluchtelingen op grond van artikel 1, A (2) van de voornoemde Conventie wordt ongedaan gemaakt, waarna de verzoekende partij het artikel gedeeltelijk citeert. De verzoekende partij poneert dat uit voorgaande ontegensprekelijk blijkt dat zij aan de voorwaarden van een vluchteling voldoet en de bescherming van artikel 33 van de Conventie van Genève kan benutten. Zij stelt geen asiel te hebben aangevraagd in Oostenrijk alsook dat zij naar Oostenrijk werd gerepatriëerd alwaar zij niet werd geholpen. Zij vervolgt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij in Oostenrijk niet werd geholpen en dat zij met een tweede repatriëring naar Oostenrijk het risico loopt dat zij naar Afghanistan zal teruggestuurd worden. Zij meent dan ook dat het terugleiden naar Oostenrijk een schending uitmaakt van de voornoemde bepaling. Volledigheidshalve voegt de verzoekende partij toe dat de bestreden beslissing geen garantie aanbiedt dat de Oostenrijkse autoriteiten haar niet naar Afghanistan zullen repatriëren.

2.3.2. Artikel 33 (non-refoulement) van de Conventie van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De verzoekende partij is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op haar van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS, 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS, 28 april 2004, nr. 130.753; RvS, 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS, 24 september 2007, 1311). Eveneens leidt de bestreden beslissing er niet toe dat de verzoekende partij verplicht zou worden naar haar land van herkomst terug te keren.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat zij naar Oostenrijk werd gerepatriëerd alwaar zij niet werd geholpen, verwijst de Raad naar wat dienaangaande reeds werd uiteengezet bij de bespreking van het tweede middel en waar zij aanvoert dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij in Oostenrijk niet werd geholpen, herhaalt de Raad dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet werd geholpen in Oostenrijk.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing geen garantie biedt dat de Oostenrijkse autoriteiten haar niet naar Afghanistan zullen repatriëren, gaat zij voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarin reeds werd gesteld dat *“Rekening houdende met de vaststelling dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een eerste keer asiel aanvraag in België op 04.05.2012 en dat betrokkene voor wat betreft deze asielaanvraag in het kader van de Dublin-II-Verordening op 21.08.2012 werd overgedragen aan de Oostenrijkse autoriteiten aangezien zij de verantwoordelijke Lid-Staat waren voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en rekening houdende dat betrokkene zich na zijn overdracht aan de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten op 23.01.2013 opnieuw aanbood bij de Belgische autoriteiten in het kader van een asielverzoek, werd rekening houdende met de informatie aanwezig in het administratief dossier van betrokkene en de resultaten uit het Eurodacverslag van 23.01.2013 voor betrokkene op 29.01.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 31.01.2013 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 13 van de Dublin-II-Verordening. De Oostenrijkse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 31.01.2013 eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Oostenrijk bekend staat onder de gegevens van N(...) A(...) met geboortedata 26.08.1994 en 04.06.1995.*

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Oostenrijk, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen dergelijke redenen heeft die een verzet tegen een overdracht naar Oostenrijk zouden kunnen rechtvaardigen (DVZ, vraag 40). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Oostenrijkse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Oostenrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world’s human rights – Austria & Country Reports on Human Rights Practices for 2011 – AUSTRIA ; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2012) kan bovendien niet worden opgemaakt dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De Oostenrijkse

autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Betrokkene verklaarde bij de vraag waarom hij precies specifiek in België asiel wilde aanvragen dat zijn oom in België woonachtig is (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring om specifiek in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf meerderjarig is en derhalve geen deel uitmaakt van het gezin van zijn oom die in België zou wonen, zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat hij goed en gezond is (DVZ, vraag 39). In het administratief dossier van betrokkene zijn derhalve geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Oostenrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Oostenrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

De verzoekende partij onderneemt geen enkele poging om dit motief te weerleggen en zij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat haar asielaanvraag in Oostenrijk niet behandeld werd volgens de Europese standaarden of dat een nieuwe asielaanvraag niet volgens de Europese standaarden zal worden onderzocht. De verzoekende partij toont niet eens met een begin van bewijs aan dat Oostenrijk haar naar haar land van herkomst zal repatriëren en/of dat Oostenrijk afgewezen Afghanen zonder meer naar Afghanistan repatrieert.

De verzoekende partij toont bijgevolg de schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève niet aan.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC